شتری که لعنت شده، نباید با ما باشد.

از ابوبرزه نَضْلَة بن عبید اسلمی رضی الله عنه روایت است که می گوید: - در سفری - دختری بر شتری سوار بود که مقداری از وسایل قوم را حمل می کرد که ناگهان چشمش به رسول الله صلی الله علیه وسلم افتاد (و دست و پایش را گم کرد؛ در همان هنگام) به کوهی رسیدند که ادامه ی راه را بر آنان دشوار کرد. آن دختر برای راندن شتر بانگ برآورد و گفت: خدا لعنتت کند؛ بنابراین رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: «لا تُصَاحِبْنَا نَاقَةٌ عَلَيْهَا لَعْنَةٌ»: «شتری که لعنت شده، نباید با ما باشد».

[صحیح است] [به روایت مسلم]

دختربچه ای بر شتری سوار شد که مقداری بار و بنه بر آن بود؛ چون رسول الله صلی الله علیه وسلم را دید و قومی که رسول الله صلی الله علیه وسلم در میان آنها بود به کوهی برخورد کردند که ادامه ی راه را بر آنان دشوار نمود، خواست شتر را با سرعت بیشتری براند، پس به تندی با شتر سخن گفت تا با سرعت بیشتر حرکت کند و سپس شتر را لعنت کرد که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: «شتری که لعنت شده با ما همراه نشود».

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/6988